

Cimboroná

TÖGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

1925
március
8

Eredj, papir!

(Kisérő sorok egy levélhez.)

— Irtta: DSIDA JENŐ. —

Eredj, papir, fehér papir,
ahová küldlek, csak eredj, —
rohanj, rohanj szép szárnyalással,
ne állítson se völgy, se hegy!

Tereád várnak meleg szívvvel,
otthont kínál a szeretet —
és valót mutat minden ember
és nem betanult szerepet.

Megsimogatnak puha képpel
— csoda, ha lángot nem lobog! —
feletted fényes, meleg szempár
bársonyos tüzzel mosolyog.

Ahová küldlek, nincsen ősz még,
tarolt fák alatt bús alak,
kacagás járja, friss ujjongás
és napsugarak hullanak.

A te gazdád olyan borongó,
ha ül, ha jár, ha sir, ha ir — —
rohanj, rohanj szép szárnyalással,
repülj, papir, fehér papir!

(Szatmár.)

Az öreg ház.

— Irtta: F. VADNAI HERMIN. —

Esőverte, szürke falával, örökké csukott, zöld zsalugáterával úgy állott a sarkon az öreg ház, mint forgalmas utcában a behunyt pilláju, hallgatag koldus, kinek világtalan szeme csak befelé lát már. A külvilág zaja nem érdekli, gondolatai a jelen mögé szállnak, örömet csak emlékeiben talál.

Pöttömnyi gyerek voltam; a könyvestáska szélesebb volt a hátamnál, amikor észrevettem a behunyt szemű házat. Kis kapuja légmentesen zárta el a kökerítéses udvart, melyből egy öreg hárs némán nyujtotta a járda fölé ágait. Félelemmel vegyes kíváncsiság fogott el, valahányszor utam elvezetett mellette. Félttem a nagy csöndtől, mely egész terjedelmét beburkolta. Félttem a pókhálóktól, melyek a kapu sarkait, éleit kipárnázták. Félttem a mindent bevonó porrétegtől, a titokzatosan sóhajtó hársfától, félttem a csöndes háznak még az árnyékától is. S mégis úgy vonzott, oly ellenállhatatlanul. Ugy szerettem volna tudni, mi van a néma falakon belül. Mesebeli királykisasszony, kit bőszt mostohája elvarázsolt s Békaország vagy más hullókirály birodalmába száműzött, míg az ifju, de szegény pásztorfiu fel nem oldotta a varázslat hatalma alól? Fehérszakállu, jómagával tehetetlen öreg király; messze földön, hatalmas ellenséggel hadakozó királyfi s a többi mesealak?

Az iskolatáska lekerült a hátamról, sok kis és nagy kapu mellett vezettek el lépteim, míg egyszer sétámon kőműves-állvány torlaszolta el utamat. Gépiesen kerültem ki az akadályt, pillantásom közönyösen siklott el a téglá-, homok- és mészrakások felett, míg

szemem hirtelen meg nem akadt egy málladozó, szürke falon, szintelenné vedlett zsalugáteren.

Hisz ez az én titokzatosan hallgató, házam, mely gyermekkorú fantáziámat oly élénken foglalkoztatta. Az én vonzó és taszító mágnesem, kacsalábon forgó királyi kastélyom, Csipkerózsa váram, Szákszorszép palotám.

Most itt áll a valóságban, letelve róla a mez, mit képzeletem szőtt rá. Itt áll s látom köveit, tégláit, gerendáit. Most talán megtudhatom, kik éltek benne, mi lett belőlük, merre sodorta őket az élet vihara.

A legközelebbi padon öreg hordár üt, amellé telepedtem s vele mondtam el magamnak, amit a szürkefalu házról tudott.

Nyugalmazott ezredes lakott valamikor benne (megvan tehát a lengő szakállu agg király) szép, fiatal feleségével (itt a gonosz mostoha) s még szebb, még fiatalabb hajadon leányával (szegény Hófehérke, ez te leszel). Az ezredes fia nyalka huszártiszt volt Bécs városában. (Ez meg a messze földön hadakozó ifju királyfi.) Volt nagy birtoka, sok jószág, cselédje az ezredesnek, csak békessége nem volt. Pedig megérdemelte volna a jó Istentől, igen jószívü, derék ember volt. Csak az ezredesné nem tudott megtérni a fiatal kiasszony-nyal, aki neki mostoha leánya volt. Fájt irigy lelkének, hogy nem ő a legszebb a házban. Egész nap keményen dolgoztatta, hogy a szépsége muljon el, de az egyre gyarapodott, egyre virult. Csak a kedve fordult borongósra, hogy mostohájának rosszindulatát látta. Mindent megtett kedvére, de mennél jobban igye

kezett a leányka, annál többet követelt tőle mostohája. Emiatt napirenden voltak a zsörtölődések az öreg ezredes s fiatal felesége között.

Szegény leányka úgy szeretett volna elmenni hazulról, csakhogy édesapjának megszeresse a nyugalmat, de épp ömiatta akart tűrni, ömellelte akart maradni.

Bánatában egyetlen vigasza egy gyermekori pajtása volt, a szomszéd orvos ugyancsak orvosnak készülő fia. (Megjelent a tündérmese utolsó alakja, a szegény, jólelkű, fiatal pásztorlegény is.) Ez váltig biztatta, ne busuljon, legyen nyugodt. Nemsokára kezében lesz az orvosi diploma s akkor — ha nem is tarthatnak hetedhét országra szóló lakodalmat — boldogan fognak élni kis házukban s úgy talán majd visszaköltözik a nyugalom az apai házba is.

Nem számoltak azonban a mostoha örökös féltékenységével. Neki az nem volt elég, hogy mostohaleányát a házból kitorja; jó messze szerette volna elűzni, hogy ne is találkozzanak, hogy ne is lássa annak mindig növekedő szépségét, ne hallja az apának gyermekéhez intézett gyöngéd szavait. Ha itt közvetlen közelében fog lakni, a leány, házassága által nemcsak hogy nem szabadul meg annak szépségétől, de apja is majd minden idejét a fiataloknál fogja tölteni s ő egyedül marad irigységével, féltékenységével.

Nem, ez nem maradhat így!

S addig duruzsolt az öreg ezredes fülébe, míg elhitette vele, hogy a szegény szomszéd fia csak önző kincsvágyból szeretné leányuk kezét elnyerni. Szívében semmi szeretet sincs iránta. Örökös nyomoruság vár majd rá. Ha javát akarja leányának, adja a gazdag tábornokhoz, aki Bécsbe viheti lakni. Igaz, hogy öreg vőlegénynek, de sok kincs, nagy vagyon vár mellette leányukra.

Hej, sok könny áztatta azt a menyasszonyi fátyolt, mely az ezredeskisasszonyt a tábornoki palotába kísérte! Szorongó szívvel gondolt az ő szegény mátkájára, kinek sirig tartó hűségét ígért s most mégis mással mégy az esküvőre. Az apa kívánsága azonban parancs s az előtt meghajolni gyermeki kötelesség. Hogy hihette, hogy sejtette volna, hogy az ő engedelmsége nem a gondos apa óhaja, hanem gonosz mostohája ármánykodása.

Isten igazságtévő keze azonban előbb-utóbb mindenkit utolér. Alig vitte el fiatal feleségét az öreg tábornok, betegeskedni kezdett az ezredesné s nem telt bele egy év, üres maradt a szürke ház. Az örökösök ritkán látogattak haza; nem sok örömet lelhettek a szülői ház vizionlátásában.

Most azonban új boldogságra virrad az öreg ház. A bécsi tábornok is elköltözött az élők sorából s az ezredeskisasszonynak eszébe

jutott az ő szegény kis játszótársa, akinek valamikor eljegyezte magát. És visszajön hozzá, hazajön. (Beteljesült a mese hát.)

Eddig tartott a hordár elbeszélése. Megtömté kis fapipáját, rágyújtott s magam sem vettem észre, mikor, merre, elment. En ellenben ottmaradtam a padon. Soká elnéztem a hulló vakolat nyomán felszálló port, mely a nap sugaraiban aranyos fényvel övezte körül gyermekkorom elátkozott mesekastélyát.

[Szászrégen.]

A bohóc nótája.

Aki csudát akar látni,

Jöjjön ide száját fátni,

Jöjjön ide!

Van itt minden látnivaló,

Barna, pej, szürke hintaló —

Gyorsan ide!

Egynek sem ér földet lába,

Ugy fuf körbe-karikába,

Jere csak be!

Szentimrei Jenő verseskrónikája.

IV.

Kutyafejű tatárok dulása.

Ez történt VI. Béla idejében:
Éltek a magyarok boldogan, békében,
Mikor híre hallik: rettentő sereg dől
Magyarország felé, Ázsia felőlről.

Vágtat sok, temérdek kutyafejű tatár,
Messzire felhózik előttük a határ,
Szempillantás alatt semmivé tiporta
Bánfi nádor seregét a kegyetlen horda.

Kegyelem, menekvés nincs e horda elől,
Mindje rabol, éget, aggot, gyermeket öl.
Igy zudulnak alá a Sajó terére
S mérnek szörnyű csapást Béla seregére.

A Dunáig utjuk immár mi sem állta,
Szerencsére, hid nincs, nem juthatnak átál.
Próbálgatták, nem ment semmiféleképen
Fogsikorgatva hát megfordultak szépen.

Gyász, romhalmaz maradt a lábuk nyomába,
Mikor visszatértek sötét Ázsiába.
De király és népe uj munkához látott,
Felvirágoztatták újból az országot.

Szent Erzsébet legendája.

Csodálatos egy történet:
Árpádházi szent Erzsébet
Özvegyet, árvát istápol, t
Könnyet törölt, sebet ápolt.

Szegényeit napról-napra,
Alkonyfájt meglátogatta,
Üres kézzel sohse látták,
Mindenütt örömmel várták.

Férje, Ottó, mondta olykor:
Sok is már az irgalomból
S megtiltotta nem egy rendben,
Hogy szegényeihez menjen.

Hallja egy nap szent Erzsébet:
Szegény beteg lát szükségét.
Bort, almát tett kötőjébe
S hozzá indult, lopva, félve.

Am találkozik Ottóval,
Ki rátámad kemény szóval:
»Megtiltottam regnap éppen
S ma itt állasz tetten-érten?»

Szent Erzsébet szólt ijedten:
Itt a kertben rózsát szedtem
S kötényembe gyűjtöttem,
Nem tudom, mi rosszat tettem?

Belepirult szégyenkezve,
Hogy hazug szót ejt ki nyelve.
Férje ránéz. Kérdi tőle:
»Lássuk, rózsá van kötődbe?»

Reszketett a szent királynő,
Kis kötényét széjjel tárván
S ime benne illatozva
Rózsá volt csak, csupa rózsá.

ELKÉPZELNI SE LEHET szebb, jobb és olcsóbb könyveket a Hoffmann Ferenc ifjúsági regényeinél. A MINERVA Irodalmi és Nyomdai Műintézet Rt.-nál (Cluj-Kolozsvár, Str. Regina Maria 1. ezekből a következők kaphatók darabonként 45 leier):

1. Küzdelmek.	5. A jószág diadala.
2. A téli birodalmában.	6. Frigyes és Péci.
3. Viszontagságok a tengeren	7. Ehrlich Jakab.
4. A talizmán.	8. Nehéz idők.

Pósta útján is megrendelhetők a pénz előzetes be-
küldése mellett vagy utánvétellel.

Tamás érdeklődik.

(Beszélgetés a felfedezésekről.)

I.

Tamás: A multkoriban megígérted, hogy beszélgetni fogunk a régi népek felfedezéseiről. Ha már nem tudok elmenni az ismeretlen, új világrészekbe, szeretek róluk gondolkozni és beszélgetni. Akkor szerettem volna élni, amikor még vitorlás hajókkal mentek ki a tengerre. Mennyi érdekes kaland várakozott a hajósokra a tengeren és az ismeretlen szárazföldön! Nagyon szívesen leheveredtem volna például a parton egy árnyékos őserdőben. Ott lehetett volna a magas fűben a szabad ég alatt is aludni, hiszen annyi eszem lett volna, hogy meleg vidékeket keressek fel.

Apa: Ugy látom fiacskám, hogy te javíthatatlan vagy. Már megmagyaráztam neked egyszer, hogy az őserdő nem alkalmas pihenő hely. Először is annyira be van növe, a kuszó növények annyira összeszövnik, hogy nem lehet behatolni, hacsak nem vágja az ember magának az utat. Aztán megfeledekzel arról, hogy az őserdő éjszaka elevenebb, mint nappal. A majmok rikácsolása, a ragadozók ordítása miatt akkor sem tudnál aludni, ha sokkal bátorabb volnál. Ellentik azonban még erővel, fegyverrel és bátorsággal lehetne védekezni. De mit csinálnál a temérdek kígyóval? Kis mérges kígyók észrevétlenül közelítenének meg. Sőt nem is ez volna a legnagyobb veszedelem. A legtöbb kígyó elmenne melletted és nem harapna beléd. De beléd vágná a fulánkját a rengeteg élősködő állat. Csipnének és szurnának. Ha hat kezéd volna, se tudnál eleget vakarózni. A hangyák se tréfálnának. Ha egy bokornak nekiütődnél, százával potyognának rád. S azok a forróvidéki hangyák jobban fel vannak szerelve csipő és rágó eszközökkel, mint a mieink. Még a bokrok is ellenségeid lennének. Mindenütt tüske vagy maró folyadékkal telt növények leselkednének rád. A bőröd rövidesen csupa seb lenne. A szunyogok azonkívül betegséget is oltanának beléd: A kinzó és sorsvasztó maláriát. Nagyon sajnálom, de ki kell jelentenem, hogy nem engedtelek volna el vitorlás hajón, ha én is akkoriban éltem volna. Vagy ha talán hosszú könyörgésre utra is bocsátlak, a kapitánynak mindenestre megmondtam volna, hogy éjszakára ki ne eresszen a hajóról. Nappal is néhányszor vágjon hátba, különösen akkor, ha látja, hogy elálmosodol. Sejtelméd sincs neked, milyen veszedelmes ott az utazás! Elmondok neked egy dolgot, amit nem régi, hanem egy mai utazó irt le. Ő kinn aludt az őserdő mellett, de árkot ásott magának éjszakára. Nem is feküdhett volna le másképpen a földre, mert a föld felszíne mindenféle szuró növényekkel, csipő állatokkal volt tele. Az árokba befeküdt és betakarata a tes-

tét falevéllal. A fejét nem takarhatta be, mert lélegzeni kellett. Nagyon ügyesen segített magán. Lepkehálóját a fejére huzta és sikerült is elaludnia. Képzelheted, mennyire dühös lehetett a sok szunyog és moszkító, hogy nem juthatott hozzá a kellemesnek ígérkező vacsorához. Ravasz ember volt és meglehetősen önző, nem akart a véréből másokat jóltartani. Bizony, itt nem lehet csak ravaszsággal boldogulni, annyi ellenség leselkedik mindenkire.

Tamás: Ugy-e a régieknek sejtelmük sem volt a Föld alakjáról, amikor utra keltek?

Apa: Dehogyan nem! Csak más-másképpen képzelték az alakját. Persze, ma mosolyogni fogsz rajtuk, de a régiek a Földnek mindig csak egy jelentéktelen darabját ismerték. Krisztus előtt körülbelül 4000 évvel az egyiptomiak már meg is rajzolták a Föld térképét. Emberalakunak képzelték, fejét északra rajzolták. Azt hitték, oszlopokon nyugszik. A lábánál volt dél, a bal kéz felől kelet, a jobb kéz felől nyugat. Ha akkor jártál volna iskolába, bizonyosan jeles lettél volna földrajzból. Ámbár nem tudom, nem vágott volna-e a tanító a körmödre, ha rosszul rajzoltad volna fel a térképet. De nem volt mindig ilyen könnyű a földrajz. Később az emberalaku térkép megszűnt és nehezebb térképeket kellett rajzolni. Minthogy a babiloniak kőralakunak képzelték a Földet, nem lehetetlen, hogy az egyiptomiak is elfogadták a kőralakot.

Tamás: Az egyiptomiak műveltek voltak, tenger mellett laktak, hajót építettek, tehát valószínűleg sokat is utaztak.

Apa: A Földközi-tengeren nem nagyon jártak. Ázsiába pedig gyalog is átmehettek. Át is mentek, sokat kellett küzdeniök is, mert Ázsia felől többször fenyegette az ellenség őket. Volt idő, amikor békés kereskedelmi összeköttetésben voltak az ázsiai népekkel. Sokkal jobban érdekelte azonban őket Afrika. Képzeld magadat az ő helyükbe: Országukon keresztül hőmpölygött egy óriás folyó, melyről nem tudták, hogy honnan jön. Kíváncsiságukat valószínűleg fokozta az, hogy a Nilus áradások alkalmával ismeretlen növényeket, állati és emberi testeket sodort le. Ha én akkor éltem volna, szintén nem a Földközi-tenger felé indultam volna, hanem felfelé a Niluson, hogy megnézzem, honnan jön ez az óriási víztömeg.

Tamás: Igazad van, apus, elindulhattak nyugodtan, nagy hajókra sem volt szükség.

Apa: Bizony, el-elmentek, de vissza is kellett fordulniok. A Nilus nem alföldön folyik végig, hamar vizeséshez jutottak. Vizesesen pedig egy kicsit nehéz visszafelé menni, mert a csónak nem tud repülni. Amikor az ágyban

elgondolkozol, ilyenféle akadályokra nem szeretsz gondolni.

Tamás: Hát a Vörös-tengeren nem mentek lefelé?

Apa: Azt az utat nagyon gyakran járták. Ismerjük jól az utjaikat. Olyan okos emberek voltak, hogy az érdekes dolgokat nemcsak leírták, hanem fel is rajzolták templomaik falára. Őket is az arany csábította: az arany, elefántcsont és más értékes dolgok. Körülbelül Krisztus születése előtt 2000 évvel több hajójuk indult felfedező utra dél felé. El is jutottak egy országba, melyet a feliratok *Punt*-országnak mondanak. Nem tudjuk pontosan, hol lehetett, de sejtjük. Kelet-Afrikának a déli felében lehetett ez a mesés ország. A templom falán levő képek megörökítették a bennszülöttek lakásait. Érdekes, hogy a házak cölöpökre vannak építve, formájuk hasonlít a méhkashoz. A templom falán levő képeken láthatók a pálmák, a tőmjénfák. Ugy látszik, a bennszülöttek jól fogadták az egyiptomiakat, ajándékokat adtak nekik. Az okos egyiptomiak sok értékes dolgot vittek haza, mint a falképeken látható. Adtak-e éret-tük valamit, nem tudom. Néhány bennszülöttet is elhozta magukkal. Nem feledkeztek meg arról, hogy előttük ismeretlen állatokat is vigyenek hazájukba. Sőt azt is megtették, hogy néhány tőmjénfát gyökerestől kiástak, hogy otthon elültethessék. Az egyiptomiak valószínűleg többször felkeresték *Punt*-országot.

Tamás: Ugy szeretném ezt a képsorozatot megnézni. Ha az ember a házakat, növényeket, no meg természetesen az embereket látja, nagyon jól elképzeli, hogyan éltek abban a mesés országban.

Apa: Meg vagyok győződve, hogy neked legjobban tetszenének az oszlopokra erősített házikók. Milyen nagyszerűen lehetett a létrákon fel- és lemászkálni! Ha a vendéget kidobták a lakásból, bizony egy kicsit rosszul érezhette magát, amikor a földre pottyant. De viszont a rablóktól sem félték. Fehuzták a létrát, bezárták az ajtót, úgy érezték magukat, mintha várbán éltek volna. Ha árvíz jött, ha vadállatok közeledtek, ott fenn csak nevettek. A gyerekek nagyszerűen mulathattak. Ha valakit bosszantani akartak, felhuzták előtte a létrát. Talán a pajkos gyerekek azt is megtették, hogy a tanító bácsit nem eresztették be az iskolába, vagy hazamenet elvitték a létrát és a tanító bácsi nem tudott hazamenni ebédelni.

Tamás: Apus, te mindig tréfálsz, amikor én meg tanulni szeretnék. Tudom én, hogy nem volt még akkor ott iskola. Azt hiszem azonban, hogy meg tudnám mondani, hogyan éltek abban az országban, ha a képeket láthatnám.

Apa: Félek, fiacskám, hogy sok hamis következtetést is vonnál le. Ámbár valószínűleg sok helyeset is, Le van például festve, hogy az egyiptomiak a tenger partján tanyáz-

nak és a fejedelem felesége és fiai kíséretében az egyiptomi vezér elé járul és ajándékokat ad neki. A fejedelem és fiai gyalog jönnek, felesége pedig számárháton. Hát halljuk, mire következtetsz ebből a képsorozatból.

Tamás: Hogy az egyiptomiak a tengerparton voltak, abból arra következtetek, hogy féltették hajóikat. Hogy a fejedelem, felesége és fiai az egyiptomi vezér elé járultak, annak valószínűleg az volt az oka, hogy félték tőle. De azt már nem tudom, miért ment a fejedelem gyalog, felesége pedig számaron. A fejedelemnek is számaron kellett volna ülnie, ha már lovuk nem volt.

Apa: Helyesen okoskodtál, fiam. Belátom, hogy érdemes vagy a kép megtekintésére. Akkor valószínűleg rögtön tisztában lennél azzal is, miért ment az asszony számaron. Az asszony olyan kövér, hogy abban a nagy melegben nem tudott volna gyalogni. Ugy látszik, a gazdagok akkor is jól éltek, mert az egyszerű emberek egyáltalán nem kövérek. Szegény csacsi, nem volt büszke a terhére, szivebben vitt volna két sovány rabszolgát, mint az előkelő fejedelemasszonyt.

A képeket azonban nem kell szó szerint venni. Én például nem hiszem el az egyiptomiaknak, hogy a sok aranyat, elefántcsontot és drágaságot önként adták a bennszülöttek. Bizonyára volt egy kis fenyegetés is. Azt még kevésbé hiszem, hogy a lakosok önként vállalkoztak volna arra, hogy hazájukat elhagyják és Egyiptomba menjenek. Valószínű, hogy az egyiptomiak hajóikra csaltak egy csomó bennszülöttet, aztán hirtelen felszedték a horgonyokat, kifeszítették a vitorlákat és siettek hazájuk felé. Lehet, hogy rosszul következtetek, de nem hiszek én a képeknek. A messziről jövő utasok nem mindent szoktak otthon elbeszélni és nem mindent úgy, ahogy történt. A festő meg nem szokta megfesteni azokat a dolgokat a templom számára, amelyek nem dicsőségesek.

Tamás: A zsidók sokáig laktak Egyiptomban. Eltanulhattak az egyiptomiaktól sok mindent. Az országuk is tenger mellett volt. Kíváncsi vagyok arra, jártak-e ők messzire. Róluk sohase hallottam, hogy merész hajósok lettek volna.

Apa: A zsidók sokat tanultak az egyiptomiaktól, még többet a főníciaiaktól, akik közel laktak hozzájuk. Jártak is hajóik a tengeren, különösen Salamon király idejében. Aranyért, ezüstért, drágakövekért ők is messzire hajóztak.

Tamás: Jó, hogy Főniciát említetted. Róluk már olvastam, hogy kitűnő hajósok voltak és messzire elkalandoztak. Tudom, hogy ők alapították Karthagót is, csak azt nem tudom, voltak-e nekik otthon is nagy városaik.

Apa: Tirusz és Szidon. Ezeknek a városoknak lakói híres iparosok és gazdag kereskedők voltak. Vakmerő hajósaik nemcsak a Földközi-tengeren bolyongtak, hanem keresztül

mentek a Gibraltári szoroson és hajóik már Kr. e. 1200 évvel az Atlanti-óceánon jártak. Megfordultak a mai Anglia területén és nincs kizárva, hogy ők voltak az elsők, akik körüljárták Afrikát. Egy görög író írta róluk ezt az érdekes történetet. De ő is csak leírja anélkül, hogy elhinné.

Tamás: Szeretném, ha elmondanád ennek az utnak történetét.

Apa: Sokat én sem tudok róla, de amennyit tudok, elmondok. Az egyik egyiptomi császár elindított föníciai és egyiptomi tengerészekkel egy hajót, megparancsolta a hajósoknak, hogy a Vörös-tengeren induljanak lefelé és Afrikát kerüljék meg, majd a Gibraltári szoroson, amelynek akkor más neve volt, jöjjenek vissza a Földközi-tengerbe. Onnan már könnyen haza találnak. A hajósok állítólag végrehajtották a parancsot, csaknem három évig voltak távol.

Tamás: Azalatt mindig a tengeren voltak?

Apa: Dehogy, fiam! Amikor a gabonájuk fogytán volt, kiszálltak, vetettek, majd meg-

várták az érést és az új gabonával felszerelve tovább mentek. Utközben így tettek szert élelemre.

Tamás: Lehetőnek tartod te ezt?

Apa: Már mondtam, hogy nem tartom lehetetlennek. Az élelemszerzés ugyan különös, de valószínűleg nem azért szálltak csak partra, hogy vessenek. A hajó megrongálódhatott, ki kellett javítani és akkor jöhetett az az okos gondolatuk, hogy jó volna gabonát vetni.

Tamás: A föníciaiaktól származtak a karthagóiak. Az ő felfedezéseikről is szeretnék hallani.

Apa: Ma nagyon türelmetlen vagy, nem lehet egyszerre mindent megtanulni. Ha meg nem szakítasz, még mondtam volna egy-két érdekes dolgot a föníciaiakról. De most már csak annyit mondok el, hogy a hosszú utazás után hazatérő hajósok elbeszélték otthon kalandjaikat. Odahaza legtöbbször azon csodálkoztak, hogy a hajósok menet balkéz, jövet jobb-kéz felé látták felkelni a napot. Te ezt természetesnek tarthatod, ha az Afrikát megkerülő hajóra képzeled magad.

A magyar Marika és a holland Dolly.

— Írta: KEMÉNY KATÓ. —

Este kilenc óra körül érkezett meg Marika Hollandiába. Ő, hogy várta azt a pillanatot, amikor megláthatja új otthonát és azt a csodaszép országot, amelyről annyi mindent hallott. Persze, nagyon álmos, törődött volt a három napi utazás után és alig várta, hogy újra puha ágyban lehessen. De amikor a jó holland mama bevezette a házba, nem érezte a fáradságot, csak azt, hogy ő most nagyon-nagyon boldog. Megdörzsölte a szemét Marika: »vajjon nem álom?« — gondolta magában, mert igazán olyan kép volt szemé előtt, amilyent már régóta csak álmában látott. Minden úgy volt, ahogy csak képzelni lehet: egy jó-ságos néni fogadta s olyan lágyan simogatta ez a néni a mi Marikánkat, hogy ez hirtelen el is feledte, hogy ő nagyon félnék kisleány, aki minden ilyentől nagyon megijed. Aztán az a terített asztal, amit maga előtt látott! Az volt ám csak mesébe való: fehér kenyér, vaj, dzsem és más minden jó, amit szintén jobban ismert Marika a meséből, mint a valóságból.

Alig érkezett meg, már tiszta, új ruhát adott rá a jó holland néni. Minden úgy lett volna, mint a menyországban, ha egy baj nem lett volna. Éppen az ágyba vezette Marikát új mamája, amikor énekelve szaladt be egy szökefűrtü kisleány, de amint meglátta Marikát, hirtelen abbahagyta az éneket, egy percre megállt az ajtóban, aztán kifutott a szobából. A holland mama valahogy megmagyarázta Marikának, hogy ez ő új testvérkéje: Dolly. Nem volt már álmos Marika és nem gondolt többé

a pihenésre. Feküdhett ő már tiszta, puha ágyban, csak nem tudott elaludni, a holland testvére járt folyton az eszében: vajjon fogja-e az őt szeretni, fognak-e együtt játszani s mikor végre elaludt, akkor is Dollyról álmodott.

— Még ez sohasem történt meg, — gondolta Dolly mamája — hogy az én kisleányom ilyen későn ne aludjék. Meg volt róla győződve, hogy Dollynak valami baja van. Pedig Dollynak nem volt semmi baja, hanem izgatta a magyar testvére. Isten tudja mennyi kérdés támadt fel benne Marika felől. Másnap reggel, amikor felébredt, Marika után kérdezősködött, de amikor Marika is bejött a szobába, ahol az egész család reggelizéshez összegyűlt, idegenül elhúzódott mind a két gyermek egymástól. Végre Dollyt addig unszolta az édesanyja, míg hajlandó volt Marikával játszani. Elővette szép főzőcske játékát. De egyik gyermek sem játszott örömmel, hiszen nem értették egymás nyelvét: egy szót sem tudtak egymáshoz szólni. Mind a két gyermek szeretett volna közeledni, de ha akármelyik egy lépést tett a másik felé, hogy megcsókolja, az első lépés után inába szállt a bátorsága s tovább jöttek-mentek egymás mellett, mint két kis ellenség. Pedig egy csókkal milyen hamar megtörhette volna akármelyik azt a nyomasztó csöndet, azt a fagyos idegenkedést, ami a két kisleány között volt.

Az örökké vidám Dolly kedvetlen volt; Marika sem tudta élvezni új otthonát, amiben pedig mindent megtalált, amit csak álmodott eddig, csak holland testvérkéje szívét nem ...

Igy ment ez egy pár napig: mind a két kislány kedvetlen volt nappal, esteli imájában mind a kettő kérte a jó Istent, hogy a »másik« szeresse nagyon-nagyon és éjjel mind a kettő azt álmolta, hogy vígan játszanak, beszélgetnek együtt és megértik egymást, mint két legjobb pajtás... Néhány nap múlva, amikor Marika elkeseredése a tetőpontra hágott, elővette az édesanyja fényképét és gondolatban elmondta neki bánatát (mert Marika azt képzelte, hogy ő a világon a legszerencsétlenebb) és ahogy nézte-nézte Marika a képet, úgy tetstett neki, mintha nem egy papírlap, hanem az édesanyja lenne ott igazán és mintha mondaná: — Ne sirj, pici leányom, a jó szívek, ha nehezen is, de mindig megtalálják egymást!

Marika zokogva borult rá a képre és elhatározta, hogy odamegy Dollyhoz, megcsókolja és megmondja neki magyarul, hogy ő mennyire szereti s lehetetlen, hogy ezt meg ne értené...

Azt hitte, hogy egyedül van, pedig Dolly egy sarokból jól látta, hogy előveszi a fényképét, azt is látta, hogy csak édesanyja lehet s egyszerre elszorult a szíve, amint arra gondolt, hogy neki kellene az édesanyjától ilyen távol lenni... aztán csak nézte, nézte a magyar testvérkét, szemét elhomályosították a könnyek, odafutott Marikához és átölelte olyan szeretettel, ahogy csak egy igazi testvért lehet. Nem volt már idegen egyik sem a másiknak, nem húzódtak el egymástól, hanem szorosán átfonták karjaik egymást és a két kislány könnyei egybefolytak. Azután, mint akik örökké együtt voltak, vígan játszottak és Dolly mamájának újra volt alkalma a csodálkozásra. Ezóta a két legjobb barátnő: a magyar Marika és a holland Dolly, mert a jó szíveknek a nyelve az egész világon egyforma, ezek megértik egymást szavak nélkül és »ha nehezen is, de mindig megtalálják egymást«.

A KIS KOCSIS.

Gyi te Fako, gyi te Szürke, fussatok. — Máskülömben nem kaptok ma abrakot!

A csodálatos sárkány.

— Ifjusági elbeszélés. —

Irta: Kertész Mihály.

Madár Matyi oly sietve haladt a Nagy-utcán, ahogyan csak birta bicegő lába. Amint azonban a kis térhez közeledet, meglátsította járását s óvatosan körültekintett, hogy nem figyel-e valaki. Mert észrevétlenül akart eljutni a kis-térig s úgy szándékozott feltüntetni a dolgot, mintha csak «véletlenül» járna erre.

Szerencsésen el is jutott a kis-tér széléig, ahol egy vastagtörzsű vadgesztenyefa mögött meglapulva, befelé kezdett kémlelni a kis-térre.

— Tehát igaz! — állapította meg az első pillanatban. A kis-térről engedik a különös sárkány! és pedig — amint jól sejtették — Kovács, Sántha meg Labanc!

De nemcsak ennyit állapított meg Madár Matyi. Azt is látnia kellett, hogy a kis-tér környéke tele van bámulókkal s hallania kellett az elhaladók csodálkozó megjegyzéseit.

Az idő még korai volt s így várni kellett Madár Matyinak arra, hogy lehúzzák és közelebbről vizsgálhassa meg a különös sárkányt; tovább szemlélődött tehát a fa mögül, hogy esetleg megfigyelhessen olyasmit, amit majd hasznára fordíthat.

Már az első percekben észre is vett valami különös dolgot, amit sehogysem tudott magának megmagyarázni. Ugyanis Labanc és Kovács, akik nem voltak elfoglalva a sárkánnyal, mintegy husz lépésnyire a sárkányt felengedő Sánthától, állandóan körben sétáltak.

Sokáig törte a fejét e rejtélyes dolgon, de nem tudta okát megfejteni.

Türelmesen várákozott tehát tovább, remélve, hogy majd csak nyitjára jön ennek a különös dolognak, mely — gondolta — talán csak véletlen, talán csak szórakozás, időtöltés — ámbár érthetetlennek találta mégis, hogy ha csak szórakozás lenne, ilyen kitaróan végezné a két fiu körsétáját...

Végre alkonyodni kezdett, a vadgesztenye árnyéka egyre hosszabbodott, aminek Madár Matyi már csak azért is örült, mert nem kellett oly mozdulatlanul lapulnia a fa derekához, hanem az árnyék irányában kissé mozoghatott. De még inkább örült azért, mert az alkonyodással közeledett a perc is, amikor le kell huzni a kikémlelendő sárkányt.

— Ámde — Matyi nagy bosszúságára — egyre késett ez a perc, mert Sántha Gabi ugyan csak ki akarta használni a sors kedvezését, mellyel neki juttatta a szerencsét, hogy legelsőnek ő engedhette fel az Albatrost.

Amikor azonban már annyira besötétedett, hogy látni is alig lehetett a sárkányt, Sántha Gabi elérkezettnek látta az időt, hogy lassan hozzákezdjen a zsinég felgombolyításához.

A gombolyításra a sárkány engedelmesen

ereszkedett alá, körvonalai egyre élesebbek, ki-vehetőbbek lettek s teste megnövekedett.

Amikor aztán alig volt már magasabban, mint az egyik közeli jegenye-nyárfa, Madár Matyi magát biztatva szólott:

— Rajta!

Ezzel kilépett a fa árnyékából s szórakozottan nézegetve erre-arra, mintha keresne valamit vagy valakit és nem is hederítene az egyre közeledő különös sárkányra, — megindult abba az irányba, ahol Sántha a spárgát hajtogatta szorgalmasan s ahová a sárkánynak le kellett ereszkednie.

— Egész egyszerű lesz a dolog, — gondolta utközben s már ott képzelte magát a sárkány mellett, amint alaposan szemügyre veszi és megfigyeli minden porcikáját, hogy aztán másnap a vásártériek is hozzáfoghassanak egy hasonló készítőéhez...

Alig haladt azonban tíz-tizenöt lépést, (Sántha még vagy husz lépéssel odébb állhatott) amikor hirtelen elébe toppant Kovács Pista

— Megállj! — szólta rá merészen. — Hová mégy?

Madár Matyi önkénytelenül is megtorpant a nem várt feltartóztatásra s zavartan hebegni kezdett:

— Erre van dolgom... mi közöd hozzá? oda megyek, ahová akarok...

— Mehetsz, — mondta erre Kovács — de husz lépésre el kell kerülnöd a sárkányt.

— Miért? — csodálkozott Madár Matyi.

— Mert így írják elő az alapszabályok, — magyarázta Kovács.

— Miféle alapszabályok? — érdeklődött a kém.

— A sárkánykészítő szövetség alapszabályai, vagyis a mi alapszabályaink.

— De ha nekem erre van dolgom, — makacszkodott Matyi, aki már tükön állott, mert eközben csaknem földet ért a sárkány s most lett volna a legjobb alkalom közelebbről megtekinteni

— Másfelé is eljuthatsz oda, ahová menni akarsz, — mondá ekkor Kovács ellentmondást nem tűrő hangon. — Vagy pedig várj itt egy-két percig, amíg elvisszük az Albatrost a hangárjába, aztán folytathatod az utad.

Madár Matyi most már megértette a két vetélytárs körsétájának okát. Nem véletlen volt az tehát, nem is szórakozás, hanem — amire nem is gondolt — nagyon okos óvó-intézkedés, nehogy valaki idegen a sárkány közelébe férközhessen és kikémlelhessen...

— Ezek ugyan tuljártak az eszemen, — állapította meg nem kis bosszankodással.

De hát nem lehetett semmit sem tenni. A

erőszakoskodás mit sem használt volna, mert hiszen csak egyedül volt s Kovács egymagában is elbánt volna vele, hát ha még segítségül hívja a másik kettőt! Azután meg az erőszakoskodással csak gyanussá tette volna magát s akkor a már is kieszelt újabb tervét sem vihetné keresztül. Okosabbnak tartotta tehát engedelmeskedni.

— Hát csak vigyétek gyorsan azt a híres sárkányt, — törődött bele a változhatatlanba — hogy aztán mehessek utamra, mert sietős dolog van erre.

Ezzel, mintha egyáltalán nem érdekelné a dolog, félre is fordította fejét.

Az Albatros II. pedig a legnagyobb rendben, szerencsésen leérkezett első utjáról.

Labancz, mint sárkány-gondnok, kötelességéhez híven még ott nyomban hozzáfogott a sárkány megvizsgálásához s azután boldogan jelentette ki:

— Nincs semmi baj. A szárnyak teljesen sértetlenek. A ragasztások kitűnően tartanak s minden nádszál teljesen ép. Sehol semmi törés, vagy repedés.

— Az én kezemben jó helyen is van, nem kell félni! — mondotta büszkén Sántha Gabi s teljesen felgombolyította a még hátralévő spárgát.

Ezután a két gyerek óvatosan felemelte a hosszú utjáról megérkezett Albatrost s lassan megindultak vele.

Kovács pedig husz lépésről követte őket s ügyelt arra, hogy senki közel ne jöhessen hozzá.

Ekkor aztán elérkezett a Madár Matyi ideje is. Hirtelen megfordult s vizsla-tekintettel kísérte a menetet. Majd pedig, hogy szem elől ne tévessze őket, maga is megindult s fától-fáig lopózva, majd pedig tolvaj módjára a falak mellett lapulva, surranva követte őket mindaddig, amíg csak be nem fordultak a Kovácsék kapuján.

Amikor ezt látta, ördögien vigyorogva mormolta maga elé:

— Tehát itt őrzitek!... Rendben van!... Most már tudom, hogy mit kell tennem!...

S a biztos siker reményében még hangozan fel is nevetett.

Ezalatt a szövetségesek a dédelgetett Albatros-szal megérkeztek a Kovácsék udvarán levő fáskamra — azaz hangár elé.

— Nyisd ki az ajtót! — szólt hátra Labancz a néhány lépéssel később érkező Kovácshoz.

— Megálljatok! — mondotta ekkor Kovács

Pista fojtott hangon. — Tegyétek le az Albatrost! Nagyon fontos közölni valóm van!

A szövetséges társak rémülten engedelmeskedtek s Kovácshoz léptek.

— Mi az? — kérdezték mindketten egyszerre. — Valami baj van?

— Nem vettetek észre semmit, amikor az Albatros leszállt? — kérdezte válasz helyett Kovács.

Sántha és Labancz egymásra néztek. Mind-egyik a másiktól várta a választ.

— Én a zsinetot gombolyítottam, mással nem törődtem — szolt aztan Sántha.

— Én meg — magyarázta Labancz — kötelességszerűen megvizsgáltam a leérkezett Albatrost. Tehát nem figyelhettem, hogy mi történik körülöttünk.

Kovács ekkor közelebb hajolt két társához, úgy sugta:

— Madár Matyi át akart törni a tilosgyűrűn!

Madár Matyi nevének hallatára hideg borzongás futott végig a két fiun. Nem kellett magyarázni, hogy ki az a Madár Matyi, ismerték őt jól s jobban féltek tőle, mint bárki másától a vásártériek közül. Még Nagy Jancsit, a vezért sem tartották oly veszedelmes ellenfélnek, mint Madárt, mert Nagy Jancsi legalább nyíltan, szemlől szemben harcolt ellenük, Madár Matyi azonban a ravaszság és alatomosság fegyvereit használta s nem lehetett védekezni ellene.

Ezért borzongtak meg, amikor nevét hallották, mert tudták, sejtették, hogy feltűnése a veszély közeledését jelenti.

Percekig szavuk sem volt, csak aggódó pillantásaikat küldték a pihenő Albatros felé, mintha már is látnák a szörnyű veszedelmet, melyben az alig egy-napos művük forog...

— Beszéli, hogyan történt?! — szólalt meg végre Sántha, leküzdve valamennyire izgatottságát.

Kovács Pista ekkor részletesen elmondott mindent: hogyan tartóztatta fel Madár Matyit, hogyan akart mindenképen átmenni a tilosgyűrűn s hogyan sikerült végre mégis megállásra kényszeríteni...

Már az első percben tisztában voltak mindhárman azzal, hogy Madár Matyinak semmi más keresni valója nem volt a kis-téren, mint hogy megközelítse az Albatrost. Minden, amit mondott, csak kifogás, csak hazugság volt. Abban sem kételkedtek, hogy Madár Matyit a vásártériek küldötték, akiknek irigységét és bosszuját felkeltette az Albatros megjelenése.

Gyomorrontásnál
legjobb hashajtó a

KOPROL

Jóízű csokoládéból
van. Kapható min-
dengyógyszertárba

— Ugy látszik, — mondotta Kovács — hogy a vásártérek készülődnek . . . valami rosszban török a fejüket . . . Madár Matyi megjelenése a legnagyobb óvatosságra int bennünket . . .

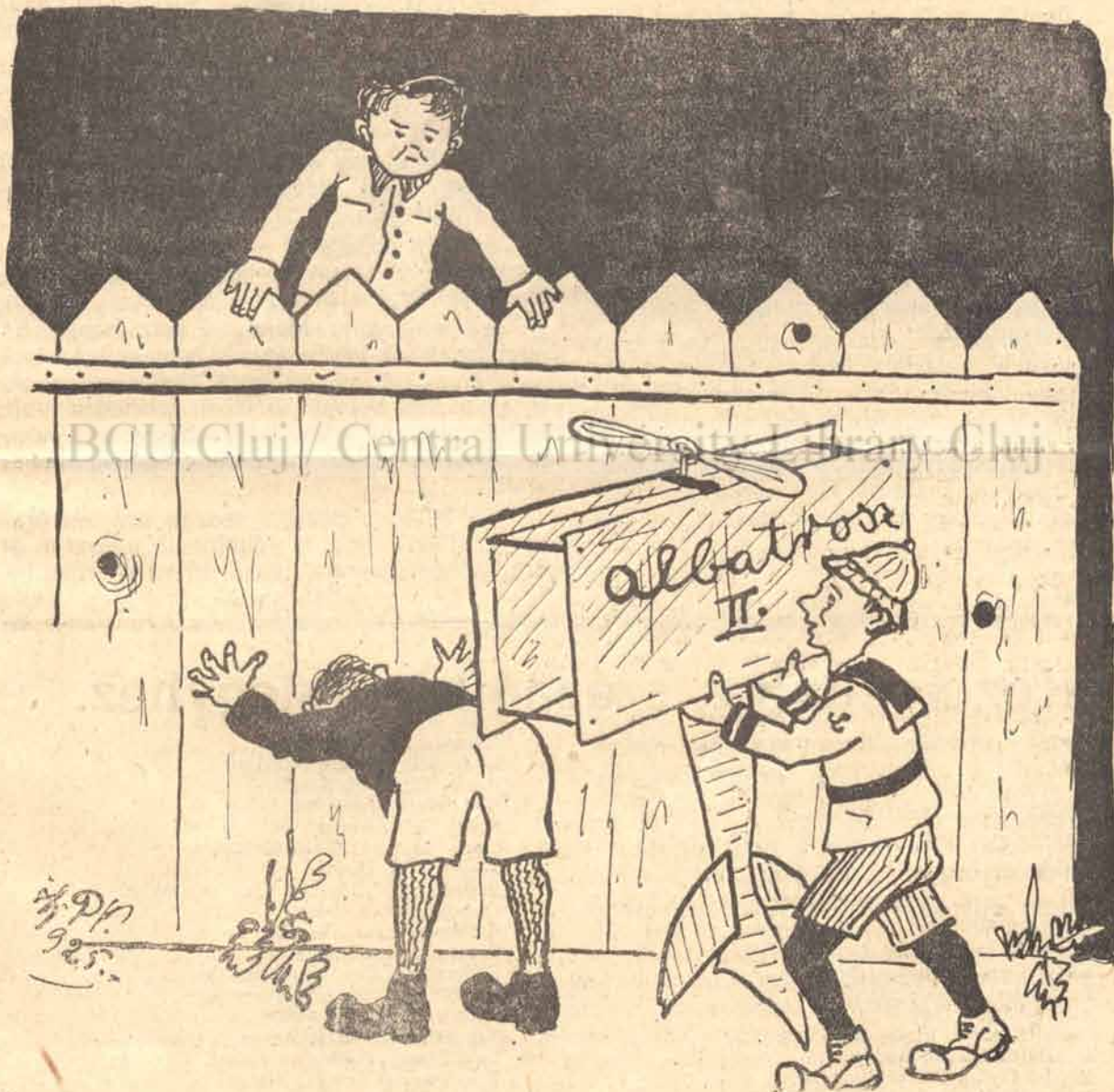
— Mit kellene tennünk? — tépelődött Labanc Jóska kétségbeesetten.

— Azt hiszem, — vélekedett Kovács — hogy Madár Matyi nem törődik bele a kudarcba s talán még az éjjel tovább fog kísérletezni, hogy az Albatroszhoz férközhessék . . . Fogadni mernék akármi, hogy kileste, hová hoztuk a

— Azon könnyen segíthetünk, — nyugtatta meg Kovács. — Nem a nagy kapun visszük — amerről behoztuk, — hanem a kis kapun, hátul. Erre bizonyára nem gondol Madár Matyi. Sőt, hogy egészen megtévesszük, Sántha a rendes uton, a nagykapun keresztül hazamegy, mi pedig ezalatt kisonunk a kiskapun és a sikátorokon át elvisszük az Albatroszt a Sántháék házáig s ott hátul, a kerítésen beadjuk . . . Jó lesz így?

— Nagyszerű! — mondták a többiek.

Rögtön hozzá is fogtak az Albatrosz II. át-

sárkányt . . . Éppen ezért azt ajánlanám, hogy ma éjjel ne nálunk őrizzük.

— Ezt én is jónak találnám, — helyeselt Sántha Gabi. — Nálunk is van fáskamara, vigyük oda.

— De, — vetette közbe Labanc — ha Madár Matyi tényleg leskelődik, akkor azt is meglátja, hogy elvittük innen az Albatroszt . . .

szállításához. A legnagyobb csendben dolgoztak s mielőtt kiléptek volna a sikátorba, alaposan körülnéztek, hogy Madár nem rejtőzik-e valahol. De Kovács jól sejtette, hogy Madár Matyi nem is gondol a kis-kapura. Nyoma sem volt sehol. Meglehetősen sötét is volt már s így még bátrabban haladhattak a sárkánnyal. Sántha elment előre, amint megbeszélték, a nagy-kapun, La-

bancz és Kovács pedig vitték az Albatrost a sikátoron Amint aztán elértek a Sántháék udvarának hátsó részéhez, megállottak és várakoztak.

— Itt vagyok! — szólt le ekkor hozzájuk Sántha Gabi, aki már ott kapaszkodott a kerítésen, lesve szövetséges társait.

Erre Kovács Pista nekitámasztotta fejét a falnak úgy, ahogyan a bak-ugrásnál szokták s biztalanul szólott Labanczhoz:

— Fogd meg jól a sárkányt, aztán mássz fel a hátamra, akkor eléred Sánthát.

Labancz úgy is cselekedett. Jobbjával óvatosan tartotta az Albatrost, fölmászott Kovács hátára s így elérve a kerítés felső peremét, át nyujtotta Sánthának a sárkányt.

— Fogod jól? — kérdezte aztán.

— Fogom — válaszolt Sántha.

A következő pillanatban a sárkány elünt a kerítés mögött s Labancz is leugrott Kovács hátáról

— Most aztán keresheti Madár Matyi! — jelentette ki Kovács megnyugodva.

Ezután a két gyerek is hazatért azon az uton, amelyen jöttek.

... Madár Matyi pedig az egyik sarokház falához lapulva várta, hogy teljesen be sötétedjék és az utca elnéptelenedjen. Amikor aztán alkalmasnak látta a pillanatot, előbújt rejtékhelyéről s egyenesen a Kovácsék házához tartott. Odaérve, óvatosan körülnézett s mivel meggyőződött, hogy minden világosság kialudt a házban, tehát már alusznak, — zajtalanul átmászott az alacsony kerítésen s beugrott az udvarba.

Az udvar közepén fülelve megállott.

Sehol semmi nesz.

Előbbre botorkált tehát a sötétben s megkereste a fáskamarát,

Rövidesen meg is találta, aztán kitapogatta az ajtót rajta. Csak attól félt, hogy az ajtót lakattal zárták be, ami hosszú és zajjal járó munkát adott volna neki. De örömmel állapította meg, hogy csupán tolózár van az ajtón. Ezt óvatosan félrehuzta, aztán besurrant a koromsötét fás-szinbe.

— Tehát itt vagyok! — lélezett fel s gyufát kotorva elő zsebéből, kabátja szárnya mögött meggyújtotta, hogy feltűnő világosságot ne csináljon, aztán — amikor szeme megszokta a félhomályt, — körülnézett a sárkány után.

A sárkányt azonban nem találta.

Dühében még a gyufát is kiejtette kezéből s percekig állott mozdulatlanul, maga elé meredve a sötétben.

— Ujra felsültem! — mormogta fogát csikorgatva. — Ezek megszagoltak valamit s más-hová rejtették a sárkányt!

— Ez — mint tudjuk — igaz is volt. És szerencse, hogy későn ébredt erre az igazságra Madár Matyi. A szövetségesek leleményességével és óvatosságával szemben tehetetlen volt. Eredménytelenül kellett tehát elhagynia a kamrárt, udvart s újabb kudarcán rágódva indult hazafelé...

... Másnap pedig a szokott délutáni órában ismét felszállott az Albatros II., melyet most a sorrendben második, Labancz Jóska engedett fel.

[Folytatása következik.]

Közeledünk a századik sorsjegyhez.

Az elmúlt héten ismét lényeges emelkedést mutat a sorsjáték eredménye és már közeledünk a századik sorsjegyhez. Biztosan hisszük, hogy a jövő héten a századik sorsjegyet is kiadhatjuk.

Eddig egy-egy előfizetőt a következők szereztek:

Nagy Mária, Marosvásárhely.

Taub Erzs, Szilágyfőkeresztúr.

Almay László, Dés.

Gagy Rózsika, Frumoaşa (Szépvíz).

Rohrböck László, Budapest.

Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.

Módy Mihály, Petrozsény.

Papp László, Gencs.

Nagy Ferenc, Kolozsvár.

Tauszig Imre, Sárbogárd (Magyarország).

Tóth Lalika, Caransebes.

Kertész Maja, Kolozsvár.

Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.

Steiner Bébi, Kolozsvár.

Fried Gábor, Máramarosziget.

Schwartz testvérek, Petrozsény.

Kovárik Misi, Tarnava, Csehszlovákia.

Beregi Elza, Szászrégen.

Budovszky András, Vizakna.

Peretz Erzsébet, Arad.

Kun István, Temesvár.

Kótay Pál, Szatmár.

Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.

Tarján Edit, Déva.

Krausz Bözsi, Murány [Csehszlovákia].

György Győző, Páva.

Bethlen Farkas, Bonyha.

Lévai Klárka, Temesvár.

Risovszky Lajos, Marosvásárhely.

Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.

Partos Matild, Nagyvárad.

Schusster testvérek, Kassa [Csehszlovákia].

Katz László, Máramarosziget.

Böszörményi Lacika, Sántana.

Simon Béla, Fogaras.

Vigh Károly, Marosvásárhely.

Szilvássy Károly, Szinérváralja.

Jakab Margit, Pankota.

Sonn Imre, Petrozsény.

Pintér Margit, Arad.

Réthy Sanyi, Petrozsény.

Reninger Pólka és Franci, Socaciu.

Spitzer Tibor, Kolozsvár.

Libiczai Ilona, Székelyudvarhely.

Vigh József, Nagyszalonta.

Fried László, Máramarossziget.
Westhoff Károly, Petrozsény.
Bocsány Erzsébet, Szamosujvár.
Bocsány Gizel a, Szamosujvár.
Csáki Olga, Gyergyószentmiklós.
Cseke Vilike, Kolozsvár.
Zoltán Pista, Pankóta.
Eröss Alfréd, Timișoara.
Lábas Ferenc, Lonea Iieji.
Gvidó Katica, Dicsőszentmárton.
Wild Frigyes, Gyulafehérvár.
Eröss László, Kolozsvár.
Wieder Regina, Petrozsény.
Schneider Józsika, Szatmár.
Strömpl Lili, Balauseri.
Dvorzsák Ferenc, Arad.

Eddig két két előfizetőt a következők szereztek:

Bartók Ferenc Salonta-Mare (Nagyszalonta).
Gyárfás Magda, Kolozsvár.
Kolczonay testvérek, Vajdahunyad.
Blaskó György, Sepsiszentgyörgy.
Gr. Bethlen Gábor és Dani, Nagyenyed.
Molnár Klári és Lujza, Nagyborosnyó.
B. Krausz Irén, Torda.
Molnár Anna, Nagyborosnyó.
Molnár Endre, Temesvár.

Eddig három-három előfizetőt a következők szereztek:

Neidenbach Laci, Arad.
Leitner Vera, Déva.
Wertheimer Rózsika, Jibou (Zsibó).
Fried Imre, Lugos.
Kovácsnay Péterke, Nagyvárad.

Eddig négy-négy előfizetőt a következők szereztek:

Antal Miklós, Recas.
Máthé Klárka, Beica de Jos.

A szerzett előfizető beküldötte egy negyedévi előfizetési díját és így sorsjegyet küldhetünk a következőknek:

1. sz. sorsjegyet kapta:	Bartók Ferenc, Nagyszalonta
2. " " "	Wertheimer Rózsika, Jibou
3. " " "	Módy Mihály, Petrozsény.
4. " " "	Tóth Lalika, Karánsebes.
5. " " "	gróf Bethlen G. és D., Aiud.
6. " " "	Fried Imre, Lugos.
7. " " "	Fried Imre, Lugos.
8. " " "	Nagy Ferenc, Kolozsvár.
9. " " "	Antal Miklós, Recas.
10. " " "	" " "
11. " " "	" " "
12. " " "	Molnár K. és L., Nagyborosnyó.
13. " " "	Nagy Mária, Marosvásárhely.
14. " " "	Kerlész Maja, Kolozsvár.
15. " " "	Krausz Irén, Torda.
16. " " "	Taub E., Szilágyfőkeresztur.
17. " " "	Kökösi Anna, Sepsiszentgyörgy.
18. " " "	Kun István, Temesvár.
19. " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
20. " " "	Bartók Ferenc, Nagyszalonta.
21. " " "	Kótay Pál, Szatmár.
22. " " "	Antal Miklós, Recas.
23. " " "	Krausz Bőzsi, Murány.
24. " " "	György Győző, Páva.
25. " " "	Molnár Anna, Nagyborosnyó.
26. " " "	Deme Erzsébet, Kézdivásárhely.
27. " " "	Tarján Edit, Déva.
28. " " "	Máthé Klárka, Beica de Jos.
29. " " "	" " "
30. " " "	" " "

31. sz. sorsjegyet kapta:	Fried Imre, Lugos.
32. " " "	Blaskó Gy., Sepsiszentgyörgy.
33. " " "	Kovárik Misi, Tarnaava.
34. " " "	Neidenbach Laci, Arad.
35. " " "	Steiner Bébi, Kolozsvár.
36. " " "	Wertheimer Rózsika, Zsibó.
37. " " "	Schussler testvérek, Kosice.
38. " " "	Fried Gábor, Máramarossziget.
39. " " "	Lévai Klárka, Temesvár.
40. " " "	Böszörményi László, Sántana.
41. " " "	Katz László, Máramarossziget.
42. " " "	Szilvássy Károly, Szinerváralja.
43. " " "	Vigh Károly, Marosvásárhely.
44. " " "	Simon Béla, Fogaras.
45. " " "	Bethlen Farkas, Bächnea.
46. " " "	Tauszig Imre, Sárbogárd.
47. " " "	Rohrböck László, Budapest.
48. " " "	Vigh József, Nagyszalonta.
49. " " "	Neidenbach Laci, Arad.
50. " " "	Parecz Erzsike, Arad.
51. " " "	Jakab Margit, Pankóta.
52. " " "	Pintér Margit, Arad.
53. " " "	gr. Bethlen G. és D., Nagyenyed.
54. " " "	Westhoff Károly, Petrozsény.
55. " " "	Bocsány E., Szamosujvár.
56. " " "	Bocsány G., Szamosujvár.
57. " " "	Cseke Vilike, Kolozsvár.
58. " " "	Kolczonay Ervin, Vajdahunyad.
59. " " "	Csáky O., Gyergyószentmiklós.
60. " " "	Zoltán Pista, Pankóta.
61. " " "	Leitner Vera, Déva.
62. " " "	Kovácsnay Péterke, Nagyvárad.
63. " " "	Beregí Elsa, Szászrégen.
64. " " "	Eröss Alfréd, Temesvár.
65. " " "	Papp László, Gencs.
66. " " "	Gyárfás Magda, Kolozsvár.
67. " " "	Lábas Ferenc, Lonea Iieji.
68. " " "	Molnár L. és K., Nagyborosnyó.
69. " " "	Molnár Antus, Nagyborosnyó.
70. " " "	Wild Frigyes, Gyulafehérvár.
71. " " "	Schneider J. és Gy. Szatmár.
72. " " "	Réthy Sanyi, Petrozsény.
73. " " "	B. Krausz Irén, Torda.
74. " " "	Strömpl Lili, Balauseri.

Igyekezni tiuk, leányok, hogy mihamarabb elfogyjon a 250 sorsjegy és meg-ejthessük a sorsolást.

A Cimborá kiadóhivatala.

Jó vagy, hallom, szorgalmas is,
De szeretnél hatalmas is
Lenni társaid felett.
Igy hallottam egy madártul,
Vagy Tiszán tul, vagy Dunán tul
S én azt mondanám: nem lehet!
Hatalmaskodás jóssággal,
Szorgalmatos tanulással
Éppugy össze nem talál,
Mint az élet s a halál.

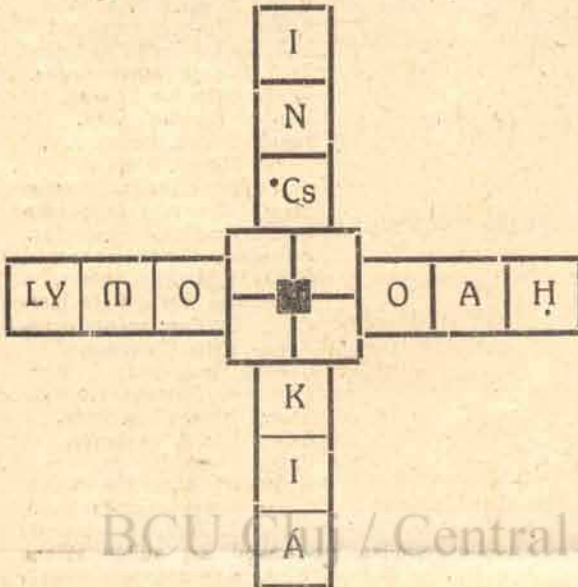

FEJTÖRŐ.

A sorsolásban való részvételre egy rejtvény megfejtése is jogosít!
A rejtvény megfejtését, a megfejtők és nyertesek névsorát egyszerre, a megfejtést követő hónap végén közlöm!
A megfejtések beküldésének határideje a hónap 10-ik napja.

Szélmalomrejtvény.

— Beküldte: LUCSKAY GYRLA. —

Egy híres régi költő neve.

Számrejtvény.

— Beküldte: HORGOS ICI. —

- 9, 6, 22, 25, 19. Lábbeli foldozó.
26, 21, 5, 23, 1. Örömkialtás.
15, 8, 3, 16, 17, 13. Ünnepkor van bőven.
14, 24, 25, 8. Török nagy ur.
18, 2, 27, 4. Egésznek egy része.
1, 12, 11, 7, 26. Testedző játék.
10. Magánhangzó.
1—26. Egy népszerű dal.

A január havi rejtvények megfejtése.

1. szám. Régi felirat: Olcsó husnak hig a leve. Szélmalomrejtvény: Sokat akar a szarka, de nem bírja a farka.

2. szám. Pótlórejtvény: Ligeti Ernő. Találós kérdés: *A* betű.

3. szám. Létrarejtvény: Virsik Mária. Versrejtvény: Csizma. Névrejtvény: Kinizsi Pál. Számrejtvény: Vasakarát sikert arat. Betűrejtvény: Vízkereszt.

4. szám. Pótlórejtvény: Szeged város. Találós kérdés: Az apa febr. 29-én született.

Megfejtették:

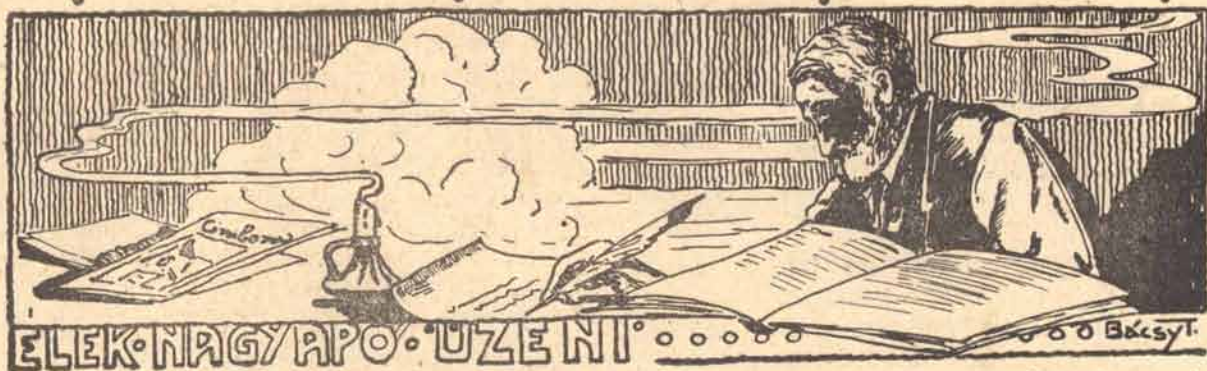
Dudinszky Erzsébet és Károly, Bölöni Ferenc, Komjátszeghy Lajos, Kun Jancsi, Földes Imre, Tátray Barna, Simai Béla, Paál Kálmán, Wiedler Rízike, Assad László és Jancsi, Budovszky András, Boér Feri, Magdus és Piri, Beregi Eiza, Sári és Juci, Rothschild Elvira, Loosz Bözsi, Nagy Mária, Lakatos Margit, Kootz Károly, Bakkabán Jenő, Rosenzweig László, Horvát László, László Zoltán, Fekete Imre és Ferkó, Kertész Maya, Körtvélyesy Ernő, Berekméri Amália, József, Amál és Anna, Labud Anli és Józsi, Kóka Teréz, Dávid Elza és Gizi, Lázár Hanna, Fodor Béla, Péter Margit, Péter Antal, Auffenberg Anci és Nori, Papp Imre és Károly, Turay Ilonka és Annuska, Blaskó György, Kézsmárky Emil, Papp Imre és Károly, Dénes Manyika, Markovics Emil és usi, Várady Pista, Nemes Béla, Zoli és Magda, Gléza Irénke, Olcsvári Jóska, Rombauer Ilonka, Erenfeld László, Miklós, Magda, Roth Annuska, Finkelstein Irén, Fried Gábor, Ászló és Imre, Nagy Mancika, Kovács Erzsike, Ferenc Franciska és Irma, Vigh Józsi, Ica és Irénke, Fodor Böske, Högye Rózsika, Földes Imre, Deutsch Tibor, Sáróssy Béla, Beretzky András, Dávid Elza és Gizi, Oláh Imre, Juhász Rózi, Czompa Bertl, Hirsch Gizi, Babu és Nusi, Kertész Katalin, Uhl Klára, Molnár Annuska, Huberth Dóra és Laji, György Győző, Baritz Árpád, Csonka Irén, Bari Olga, Nagy Aranka és Ilia, Csáki Olga, Sámuel Vilma, Hirsch Piroška és Ernő, Spiegel Rózi és Joly, Takó Vanda, Gullmann Duczi, Scheidl Anna, Bardocz Ilona, Kárpáty Gyula, Gergely Ferenc.

A megfejtők közli 16 könyvet sorsoltunk ki s Tök-mag őfelsége nagyapó kalapjából a következők nevével huzta ki: Scheidl Anna, Vulkan. Spiegel Rózi és Zoli, Lugos. Bari Olga, Kolozsvár. Csáki Olga, Gyergyószentmihály. Dénes Manyika, Segesvár. Olcsvári Jóska és Ica, Dicsőszentmárton. Vigh Józsi, Ica és Irénke, Nagyszalonta. Takó Vanda, Baról. Fodor Böske, Petrozsény. Uhl Klára, Kovászna. Dávid Elza és Gizi, Lónyatelep. Baritz Árpád, Dics. György Győző, Páva. Ehrenfeld László, Magda és Miklós, Arad.

Kiadóbácsi postája belföldi előfizetőihez.

Hadnagy Györgyike, Kovászna. A 2. számot pótoltuk. — Horváth László, Kolozsvár. A múlt évi 30. és 44. számokat nem pótolhatjuk, mert teljesen elfogytak. A többi pótoltuk. Ha valamelyik számot nem kapod meg, azonnal reklamáld, mert gyakran előfordul, hogy egyik-másik szám teljesen elfogy. — Gärtner Elsa, Matusz Magda, Proszenszky Emma, Kepes Sarolta, Körtvélyesy Ernő, Varjas testvérek, Arad. Közzöljék pontosan, melyik számot nem kapták meg, hogy pótolhassuk. — Kornis Vera, Timisoara. A Bihari urunk utján hozzánk juttatott 30 leuval előfizetési díjad f. é. III. hó 1-től III. hó 31-ig ki van egyenlítve. — Heilmann Lili és Duczi, Timisoara. Előfizetési díjatok a Bihari ur utján hozzánk juttatott 90 leuval f. é. I. hó 1-től III. hó 31-ig ki van egyenlítve. — Trieber Elek, Baia-Mare. Előfizetési díjad IV. hó 30-ig ki van egyenlítve. — Gergely Ferenc, Bachnea. A postautalvánnyal küldött 90 leu megkaptuk. Előfizetési díjad f. é. II. hó 1-től IV. hó 30-ig ki van egyenlítve. A rejtvények megfejtését egyenesen Benedek Elek nagyapónak, Batanii-Mici kell beküldeni. — Horváth László, Ditró. A 30. és 44. számok teljesen elfogytak és így, sajnálatunkra, nem pótolhatjuk. A 34. számot pótoltuk. — Salam-n Sámuelné, Nagyszalonta. Közzölje pontosan, melyik számot nem kapta meg, hogy pótolhassuk. — Gróf Bethlen Gábor és Dani, Aiud. A 28. és 30. számok teljesen elfogytak és így, sajnálatunkra, nem pótolhatjuk. A többi pótoltuk.

A „CIMBORA” BUDAPESTI KÉPVISELŐJE
dr. Vajda István
VII. Dohány-utca 12. III. 8.

ELEK NAGYAPO ÜZENÉI

Kaaber Pista, Ancsika és Gysuzi, Nagyvárad. Már rég olvasója vagy a Cimborának, de csak most mutatkozol be, még pedig Kovács Jolánka biztatására. Valóban, igaz volt Jolánkának, írhat sz bátran, nem kell félned, mert nagyapó örül levelednek, mint ahogy örül minden levélnek, amit unokáitól kap. Írod, hogy Ancsika még csak öt éves, de már jól tudja olvasni a Cimborát, ami a nevelőkisasszonyotok érdeme s a három éves Gysuzi is kezd már megismerkedni a belükkel. Most persze még keresztül nyomolt a neve után, de remélhetőleg, nemso-kára levelel kapok Ancsikától is, Gysuzikától is. — **Berger Géza Kálmán, Nagybánya.** Jók a rejtvények, csak egy a bajuk, az, hogy mind ismerősek. Szóval, újat kell kieszelned. A Cimboráról írt versed, kedves kis versike s örvendek, hogy a kis Pali gyerek, a te versed szerint, mióta a Cimborát olvassa, nem unalkozik. A 43—49. számokat pótolja a kiadóbácsí. — **Kóka Teréz, Csikszere-dera.** Inléztedem, hogy az újságot ezután a te nevedre küldjék. Ha sokáig nem kaptál újságot, annak egyedül a posta az oka, mert Szatmárról minden héten-pontosan utnak indítják a Cimborát. — **Péter Margit Sepsiszentgyörgy.** Örvendek a bemutatkozásodnak, amelyből kitűnik, hogy te a liceum harmadik osztályának vagy a tanulója, Anti öcséd a Mikó-kollegium V. osztályába jár, Piroska hugod a román elemi I. osztályába és ő csak románul tud olvasni, ti azonban otthon megtanították magyarul, hogy ő is olvashassa a Cimborát. Leveleidet szeretettel várom és olvasom ezután is s számon tartom ígéreteidet, hogy hűséges olvasója leszel a Cimborának. — **Labud Anti és Józsi, Gyulafehérvár.** Azt hiszem, hogy eddig már megkaptátok a beszámolóval nyert könyvet, azt meg igen helyesen teszték, ha a Cimborá sorsjátékában résztvesztetek. — **Vadadi Baba, Nagyenyed.** Eppen karácsony volt, amikor olvastad az üzenetemet, ott volt egy barátod és mondtad neki, hogy milyen jó nagyapód van neked: ahogy írsz, mindjárti válaszol is rá. Ugy-látszik, nemcsak jó nagyapód, de jó angyalod is van, mert sok mindent hozott. Eppen ilyen jó angyala volt Öcsikének is. — **Farkas Irén és Annuska, Marosvár-sárhely.** Ha előfizetést szeretnél, a megrendelést az illetőnek az édesapja vagy édesanyja írja alá, te meg szépen beküldöd a kiadóhivatalnak s ha az illető beküldte az előfizetést, neked a kiadóhivatal megküldi a sorsjegyet. A Beniczkyne megfejtésű rejtvény régi jó ismerős, mást eszeljtek ki. — **Molnár Annuska, Nagyborosnyó.** Arra kérsz, írjam meg, amikor Nagyborosnyóra megyek s te aztán vársz az állomásnál. Igen kedves figyelem ez tőled s így már nyugodt vagyok, hogy betalálok Borosnyóra, mert vár ott engem Molnár Annuska. — **Szalay Judit és Zsuzsa, Borsá, Pozsony m.** Szép volt a ti karácsony-fátok, úgy látom a leveledből, énekeltek karácsonyi énekeket, aztán kaptatok sok-sok ajándékot, többek közt egy olyan nagy babát, hogy az már tulságosan nagy volt egynek, úgy hogy azt kellett kaptátok. Hogy teljes legyen az öröm, karácsony ünnepén érkezett meg „Híres magyarok” című könyvem is. Szeretlem volna ott lenni. — **Tatár Manó, Maroshévíz.** Beszűntelték nálatok a tanítást a lífuszjárvány miatt s három testvérekkel együtt beöltöt-lak téged. Hiszem, hogy fájt az oltás, de ezt a fájdalmat bizonyára már rég el is felejtetted s remélhetőleg elke-rültétek, ezt a veszedelmes betegségét. — **Csekefalvi**

Tamás Katóka, Szentanna. Eddig bizonyára megkap-látok a hiányzó számokat is, mint általában összes ol-vasótársaitok, akik a januári számokat a posta rendellen-sége miatt nem kapták meg idejében. Mondanom se kell, hogy szeretnék személyesen is megismerni téged, aki-nek minden levele valóságos lelki gyönyörűség nekem, oly szépen, okosan és meleg szeretettel írsz. Ha az utam arrafelé vezet, bizony betoppannék hozzátok, hogy lás-sam a szereteteiket, a lyukocskáidat, a Bandi kakast, a Bunzsi és Puni kutyát és a sok-sok galambot. Bevezetnél a leányzóbadba is és megmutatnád a könyveidet, kézi-munkáidat, a kacagó gerledet és a játékos cicádat. Lám, lám, mennyi gyönyörűség várna rám ott nálatok. Ha szárnyam volna, egyenesen hozzátok repülnek. — **Ker-tész Maja, Kolozsvár.** Ha előfizetést szerzel, természe-tes, hogy te is résztvehetsz a sorsjátékban. A pótlórejt-vényednél elfelejtetted a megfejtést közölni velem, ezt pótolod, mert csak így közölhetem. A másik két rejtvé-nyed ismerős. Írásodból ítélve, joggal várok új rejtvé-nyeket tőled. — **Fekete Imre és Ferkó, Nagyvárad.** Érdeklődéssel várom a féltévi vizsga eredményét. Bár mindent románul tanulsz, az írásod azt sejteti velem, hogy jó lesz az értesítőd. A 31. számot pótolja a kiadó-bácsí. — **László Zoltán, Gyergyóremete.** Sajátkezűleg írtad a levelet s kivántál benne minden jól Nagyapónak és én örömmel közlöm veled, hogy meg vagyok elégedve az írásoddal, de még jobban meg leszek elégedve, ha ezután gyakrabban írsz, de tinteával és ne ceruzával, mert a ceruza-írás rontja a szemedet. Egyik rejtvényed hi-ányos, a közismertes mondásból egy egész szó hiányzik, a másik rejtvényed az én nevemmel kapcsolatos s amitt nem közölhetem. — **Tátray Barna, Nagyvárad.** „Adjon Isten minden embernek”, még a rossz Malter bácsinak is, akinek a befalazása, szerinted, igazán „nadseli” gon-dolat volt. — **Horvát László, Ditró.** Öröm és bánat folyton váltakozik mindnyájunk életében, ezt meg kell szoknod már most gyermekkorodban s így bele kell nyugodnod a te jó Nagyapád halálába is. Vigasztaljon a gondolat, hogy nagyapád szerette az Isten, mert hosszú étellel ajándékozta meg. A kiadóbácsí, ha van felesleges példány, pótolja a 30., 34. és 44. számokat. — **Rosen-zweig László, Nagyvárad.** Igéred, hogy ezután minden héten írsz. Kissé sokat ígértél, kíváncsi vagyok beváltod-e? A rejtvényeid jók, a beszélgetésed sorra kerül. — **Friedlbolyka, Brassó.** Magam is remélem, hogy a jövő nyári beszámolóddal nem késel le. A mindennapi beszámolóddal sorra fog kerülni. — **Rosenberger László, Ko-lozsvár.** Csudálkoztam, hogy oly rég nem írtál s most kitűnt az oka: egy hónapig rubeolád volt s hozzá sok tanulivalód. A bizonyítványod nem találok gyöngének, ha a román tárgyak kivételével, minden tárgyból jelesed és jód volt. Ahogy én ismerlek téged, évvégére a román tárgyakból is, az elégséget legalább is jóra javított. — **Ullmann Imre, Nagyvárad.** Most először találkozom a neveddel s írásodból azt látom, hogy most kezdesz íro-gatni levelet. Szeretném, ha minden héten írnál, mégpedig lassan, jó nagy betűkkel s akkor aztán megjavulna, megszépülne az írásod és idővel szerkesztenél te ismer-ellen rejtvényeket is, mert a most küldött rejtvényeid, régi jó ismerőseim.

Cimbora képes heti gyermeklap előfizetési árai

1924. október hó 1-től az alábbiak:

Romániában: negyedévre 90, félévre 180, egész évre 360 leu.
Csehszlovákiában: negyedévre 20, félévre 40, egész évre 80 cK.
Jugoszláviában: negyedévre 50, félévre 100, egész évre 200 dinár.
Magyarországban: negyedévre 50.000, félévre 100.000, egész évre 200.000 korona.
Ausztriában: negyedévre 28.000, félévre 56.000, egész évre 112.000 osztr. korona.

A CIMBORA

előfizetési díjait az előfizetés a következő helyeken fizetheti be:

Romániában: Arad, Barót, Bánffyuhnyad, Dés, Déva, Dicsőszentmárton, Fogaras, Gyergyószentmiklós, Gyulafehérvár, Kézdivásárhely, Kolozsvár, Kovászna, Lugos, Lupény, Marosheviz, Marosvásárhely, Máramarossziget, Nagybánya, Nagyenyed, Nagykároly, Nagyszalonta, Nagyszeben, Nagyvárad, Petrozsény, Segesvár, Sepsiszentgyörgy, Szászregén, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely, Temesvár, Torda, Vajdahunyad, Vulcan és Zilah városokban három havonta megbízottunk, Bihari József nyug. postafelügyelő személyesen jelentkezik az előfizetési díjakért. — Ugyancsak személyesen megbízottaink veszik fel az előfizetési díjakat: Brassóban Krafft János, a Brassói Lapok pénzügyösje, Csíkszeredán Orbán Balázs, a Csíki Világhosszú r. t. tisztviselője.

Minden más romániai városban vagy faluban lakó előfizetőink előfizetési díjaikat küldjék be postautalványon a Cimbora kiadóhivatalának, Satu-Mare.

Csehországban az előfizetési díjak a Cimbora kiadóhivatalának a Szlovák Általános Hitelbank kosicei fiókjánál lévő számlájára az alábbi pénzüzeteknél fizethetők be:
 Beregsas: Beregmezei Gazdasági Bank r. t.
 Hetmezz: Bodrogházi Bank r. t.
 Hlohovec: Galgóczy Hitelintézet.
 Ilava: Ilavai Hitelbank.
 Lucenec: Nógrádmegyei Népbank.
 Michalovce: Nagymihály Kereskedelmi- és Hitelbank r. t.
 Mucacevo: Beregmunkácsi Bank r. t.
 Nitra: Nyitrai Takarékbank r. t.
 Nove-Mesto: Első Vágújhelyi Bank r. t.
 Nove-Zámky: Ersekújvári Népbank r. t.
 Presov: Eperjesi Bankegyelet.
 Roznava: Rozsnyói Bank r. t.
 Sepsijus: Nagyszőlősi Hitelintézet.
 Sp. Nova-Ves: Szepes-Íglói Hitelbank r. t.
 Trencin: Trencsényi Hitelbank r. t.

Magyarországon a Cimbora kiadóhivatalának a Magyar Román Faértékesítő r. t.-nél (Debreczen, Piac-utca 42.) levő számlája javára postautalványon.

Ausztriában a Wiener Bankvereinnak a »Szabadsajtó« Buchdruckerei und Zeitungsverlag A. G. in Satu-Mare (Rumänien) számlája javára.

Jugoszláviában »Kurir« hirtlap és könyvterjesztő vállalatnál Subotica (Szabadka). A »Kurir« jugoszláviában a Cimbora egyed-árusítója és főbizományosa.

A Cimbora könyvosztálya

klárról szállít irodalmi értékű ifjusági könyveket. — Jelenleg az alábbi könyveket szállíthatjuk:

ma költői	8 leu
ma magyar költői	12 "
Mész Ferenc: Mesefolyam	50 "
Mecsek Elek: Ócsika könyve	60 "
" " Híres erdélyi magyarok	40 "
" " Cimbora 1923. I. félév	150 "
" " Cimbora 1923. II. félév	150 "
Sutykó: Törvénymagyarázat. Csécséskötvények.	12 "
Wenes János: Magduska mesés könyve	60 "
Zarkas Gy.: A tábornok üzen. Csécséskötvények.	12 "
" " Forrongó lelkek. Regény	40 "
Kertész Mihály: Senji Tamás története	50 "
" " Szökés a teknőben	75 "
Monoky Sándor: Tündérmese	25 "
Petőfi: Tündérdalom	5 "
Radványi: Horog István et Comp	12 "
" " Napsugárlevelték	10 "
Scherer: Próbalődés cserkész könyve	10 "
Szilky Ferenc: Hangzatka	80 "
Szondi György: Börme	80 "

Sztrilich-Kóczy: Tábork munkák	12 "
" " Cserkész segítségnyújtás	8 "
Térképismertek 24 képpel	12 "
Vörösmarty: Az ember	6 "

A fenti könyveket a pénz előzetes behűlése vagy utánvét ellenében szállítjuk. Száz leu értékű rendelésen felül a postaköltséget mi fizetjük, azon aluli rendeléseknél 6 leu postaköltséget számíthatunk fel. Könyvjegyzékünk folytatását a boríték belső két oldalán találod. Az ottan felsorolt könyvek árait a következőképpen kell kiszámítani: minden könyv alapára fizennyolccal szorozandó. Az így kapott eredmény az a leu összeg, amelynek ellenében a kérdéses könyvet szállíthatjuk. Tehát, ha egy könyv alapára 3, ezt az alaparat 18-cal szorozni kell (18×3), amely szorzat eredménye 54, azaz a könyvet 54 leu ellenében tudjuk szállítani. Az ezen oldalon felsorolt könyvek árait, hogy megkapjuk, 18-cal szorozni nem kell. Ezeknek az az ára, ami mellé van írva.